

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **H. B.**, nar., st. příslušnost, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61443-19/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Václavkovi, advokátu, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 29. 3. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61443-19/ČJ-2016-060026-50A, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 11. 3. 2016 do 11. 4. 2016 za účelem svého předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“). Příslušným státem pro předání cizince ve smyslu uvedeného nařízení je Maďarsko.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1,3 a na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že vycházela ze skutkových zjištění, která jsou zřejmá z podkladů ve správním spisu.

Žalobce byl kontrolován dne 11. 3. 2016 v 00:05 hod. v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin na trase Wien – Berlin v žel. stanici Břeclav hlídkou Policie ČR. K prokázání své totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, pouze jízdenku do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému AFIS a EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č. HU1330022098395, z něhož žalovaná dovodila, že žalobce požádal o azyl na území Maďarska.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Íránské islámské republiky jménem H. B., narozen dne Uvedl, že je svobodný a že z Íránu odešel z náboženských důvodů, neboť asi před rokem konvertoval ke křesťanství. Cestoval přes Turecko, Řecko až na makedonské hranice. Přes ně se dostal pěšky do Srbska a pak do Maďarska, kde ho zachytila maďarská policie a odvezla ho do nějakého záchytného tábora, kde požádal o azyl. Pak byl převezen do tábora pro uprchlíky, kde měl čekat na výsledek azylového řízení. Z něho však odešel a vlakem se dostal do Vídně, odkud chtěl pokračovat do Berlína. Vůbec nevěděl, že je v ČR, chtěl jet přímo do Německa. V ČR zůstat nechce, ale také se nechce vrátit do Maďarska, kde jsou nehumánní podmínky. Dále uvedl, že nemá finanční prostředky na zaplacení záruky ani nemá nikoho, kdo by záruku složil.

Žalovaná z uvedených skutečností dovodila, že Maďarsko je zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět za podmínek stanovených v tomto nařízení. Žalovaná dále odkázala na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a uvedla, že dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť měl povinnost setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Namísto toho pokračoval v cestě do své cílové země, tedy do Německa. Při své cestě překročil nelegálně hranice EU z Turecka do Řecka a následně i ze Srbska do Maďarska, odkud pokračoval přes Rakousko do ČR. Toto jednání nedává záruku, že žalobce bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a že bude respektovat rozhodnutí o přemístění. Je na místě učinit si závěr, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a pokračování jeho cesty do Německa.

Dále se žalovaná zabývala tím, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že by mírnější opatření nebyla účinná, což odůvodnila situací cizince a absencí finančních prostředků či jakýchkoliv dalších vazeb k území ČR. Žalobce není schopen plnit povinnosti

plynoucí ze zvláštního opatření a existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty je Německo. Za účelem cesty do Německa opustil Maďarsko coby bezpečný stát, který mu nabídl ochranu. S poukazem na ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyhodnotila žalovaná, že v takovém případě není možné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Dále se žalovaná výslovně zabývala tím, zda je předání do Maďarska potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá žádné vazby k území ČR, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Maďarska. Nemá žádné finanční prostředky, aby si mohl zajistit ubytování a legálně si obstarat obživu, a nemá zde ani příbuzné. Jeho dobrovolný návrat do Maďarska je vyloučen, neboť nemá potřebné finanční prostředky na zajištění letenky a nemá na území členských států EU ani blízké příbuzné. Z uvedených důvodů žalovaná dovodila, že zajištění je přiměřené a nezasáhne do práva na rodinný a soukromý život žalobce. Maďarsko je podle žalované bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků, a proto je v době trvání zajištění předání žalobce uskutečnitelné, neboť předání žalobce nebránila žádná překážka.

Při stanovení doby zajištění v délce 32 dnů vycházela žalovaná ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že tato doba je plně v souladu s tímto nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizince. V daném případě jde o zachování lhůty jednoho měsíce od zahájení dublinského řízení. Přitom odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32. Žalovaná má za to, že napadeným rozhodnutím nebyly překročeny meze správního uvážení a stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí doplněné ustanoveným zástupcem žalobce namítl následující žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce argumentoval tím, že zajištění žalobce bylo nedůvodné a nadbytečné, což podložil několika tvrzeními. Jednak poukázal na čl. 8 a 7 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a upozornil, že zajištění lze uplatnit pouze tehdy, je-li takový postup nezbytný. Žalovaná též nedostatečně zkoumala možnost využití mírnějších opatření. V této souvislosti poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 5/2010, z něhož dovodil, že zajištění cizince musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze mimořádného instrumentu může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Žalovaná je podle názoru žalobce povinna dostát požadavku zdrženlivosti a maximální šetrnosti k právům žalobce. V tomto ohledu žalobce rovněž odkázal na zásadu přiměřenosti zásahu správního orgánu a zákaz svévole. Konkrétně podle jeho názoru žalovaná nereflektovala skutečnost, že žalobce jakožto křesťan mohl být v Íránu také pronásledován.

Ve druhém žalobním bodě žalobce shrnul konkrétní vady napadeného rozhodnutí, které podle jeho názoru zakládají jeho nezákonnost. Předně žalovaná přistoupila k zajištění žalobce na základě jednoho dne bez cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu. Jeden den však neopravňuje žalovanou k tomu, aby měla důvodné podezření, že by existovalo nebezpečí útěku. Dále žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí žalované je rozporné, neboť si protirečí v otázce toho, zda žalobce vstoupil na území ČR vědomě a úmyslně. V řízení navíc

byla porušena zásadně ustanovení o správním řízení. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná k žalobním námitkám uvedla následující argumentaci. Především odkázala na ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150, jakož i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124. Shrnula skutkové okolnosti případu a uvedla, že konečným cílem cesty žalobce je Německo, kam žalobce cestoval za pomoci převaděče z Turecka přes Makedonii a Srbsko do Maďarska. V Maďarsku, kde byl zadržen, žalobce účelově požádal o mezinárodní ochranu a přesto, že s tím byl srozuměn, nevyčkal zde na výsledek azylového řízení, ale odjel do Rakouska a dále pak tranzitem přes ČR, na jejíž území vstoupil neoprávněně, směrem do Německa. Dosavadní jednání žalobce tedy neskýtalo žádnou záruku, že by dobrovolně vyčkal na území ČR na své předání do země příslušné k posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu, naopak tyto okolnosti odůvodňují existenci vážného nebezpečí útěku do Německa. Žalovaná však nevycházela při posuzování existence vážného nebezpečí útěku pouze z toho, že skutečným cílem cesty žalobce je Německo. Vzala do úvahy i další podstatné okolnosti, a to, že žalobce zcela vědomě bez platného cestovního dokladu, který podle svého vyjádření ztratil, a bez náležitých oprávnění ke vstupu a pobytu vstupoval na území členských států schengenského prostoru či EU, čímž systematicky porušoval mezinárodní i vnitrostátní právní normy. Jiná opatření by tedy byla neúčelná a nepředstavovala by dostatečně efektivní nástroj k zaručení toho, že žalobce nebude mařit či ztěžovat své předání na základě nařízení Dublin III. Zajištění žalobce tedy nepovažuje žalovaná ani za nedůvodné ani za zbytečné, přičemž odpovídalo okolnostem případu.

V replice k vyjádření žalované doručené krajskému soudu dne 2. 5. 2016 žalobce poukázal na to, že žalovaná se v podstatě nevyjádřila k jím namítané mimořádnosti využití institutu zajištění. Ačkoliv cíl cesty žalobce byl v jiné zemi, tak s ohledem na to, že na území ČR žalobce nespáchal žádnou trestnou činnost a ve výsledku se na území ČR nacházel nelegálně pouze krátkou dobu, nezakládá tato skutečnost právo žalované bez dalšího držet žalobce v zajištění a upírat mu právo na osobní svobodu. Vyjádření žalované je založeno na pouhých domněnkách, neboť žalovaná neumožnila žalobci poskytnout jakékoliv záruky, aby žalovanou přesvědčil o tom, že vyčká do doby předání na území ČR. Žalobce trvá na tom, že v jeho případě vážné nebezpečí útěku neexistovalo a jeho zajištění tedy bylo nadbytečné. Žalobce navrhl ve věci nařízení jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání. Ačkoliv žalobce navrhl v replice doručené krajskému soudu dne 2. 5. 2016 nařízení jednání, stalo se tak až po uplynutí zákonné lhůty 5 dnů od podání žaloby, pročež tímto návrhem nebyl krajský soud vázán. Krajský soud navíc neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového

právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru zajištěním na dobu 32 dnů nezákonně dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností novely zákonem č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud „cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“ Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Pokud se žalobce dovolával ustanovení Listiny upravujících osobní svobodu jednotlivce a právo na soukromí, jakož i zákaz mučení a krutého či nelidského zacházení (čl. 7 a 8 Listiny), krajský soud uvádí, že tyto svobody spolu se svobodou osobní a dalšími ústavně zaručenými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince, což představuje nezbytnou podmínku důstojné existence jedince a rozvoje lidského života vůbec. Jestliže proto ústavní pořádek ČR připouští průlom do této ochrany, děje se tak toliko a výlučně v zájmu ochrany demokratické společnosti jako takové, případně v zájmu ústavně zaručených základních práv a svobod jiných (viz k tomu např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 287/96, in: Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 8, s. 123-124). Tyto principy jsou uznávány i evropskou právní úpravou zajištění jako jednoho z dovolených nástrojů společné evropské azylové politiky, přičemž lidskoprávní záruky a omezení pro uplatňování zajištění vyplývají jak z Úmluvy o právním postavení

uprchlíků (vyhl. pod č. 208/1993 Sb.), tak i ze sekundárního práva EU (viz k tomu směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu – tzv. přijímací směrnice). Princip nezbytnosti, jehož se žalobce dovolává, je v prostředí právní úpravy zajištění cizinců reflektován jak nařízením Dublin III (srv. bod 20 preambule tohoto nařízení, dále pak konkrétněji samotný čl. 28 odst. 2), tak i českou vnitrostátní právní úpravou (§ 123b, 123c zákona o pobytu cizinců). Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle zákona o pobytu cizinců (srv. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze *na dobu nezbytně nutnou* a tehdy, nepostačuje-li „*uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*“. V podmínkách zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), který se vztahuje i na případy předání cizinců podle nařízení Dublin III, byla podmínka testování mírnějších opatření dovozena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že se žalovaná nezabývala dostatečně těmito přednostními prostředky řešení situace žalobce. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že se žalovaná dostatečně přezkoumatelně a srozumitelně vypořádala s otázkou nezbytnosti zajištění žalobce. Zároveň se tím žalovaná ani nijak neprovinila proti zákazu svévole a povinnosti postupovat předvídatelně ve skutkově obdobných věcech, neboť za obdobných okolností žalovaná pravidelně aplikuje ustanovení § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem zajištění cizince v dublinském řízení. Pokud žalobce dále namítal, že žalovaná měla zohlednit tvrzení žalobce o tom, že jakožto křesťan mohl být v Íránu pronásledován, pak krajský soud k této námitce uvádí, že takové tvrzení není v kontextu rozhodování o zajištění relevantní okolností. Tato argumentace má místo při posouzení podmínek pro aplikaci principu non-refoulement (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhl. pod č. 208/1993 Sb., dále bod 3 preambule nařízení Dublin III), a to buď v podmínkách řízení o mezinárodní ochraně, anebo v řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv však v řízení o zajištění, které je pouze prostředkem k realizaci předání cizince do státu kompetentního k vedení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobní námitky sdružené v prvním žalobním bodě krajský soud tedy shledal jako nedůvodné.

Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce sdružil několik konkrétních žalobních námitek, krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaná přistoupila k zajištění žalobce po jednom dnu bez cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu, pak je třeba uvést, že takový postup je naprosto v souladu se zákonem. Žalovaná nemůže držet žalobce v zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů déle než 24 hodin (srv. § 27 odst. 3 tohoto zákona), přičemž v rámci této lhůty musí rozhodnout o tom, zda existují důvody pro pokračování zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců. Je třeba připomenout, že podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec „*pobýval na území neoprávněně*“, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. V tomto kontextu není z hlediska naplnění kritérií vážného nebezpečí útěku rozhodné, zda se cizinec pohyboval na území ČR jeden či více dnů, nýbrž zcela postačuje, prokáže-li se, že cizinec překročil neoprávněně státní hranice s úmyslem pokračovat dále v cestě na území členských států EU. Pokud žalobce dále tvrdil, že napadené rozhodnutí žalované je rozporné, neboť si protiřečí v otázce toho, zda žalobce vstoupil na území ČR vědomě a úmyslně, pak to krajský soud považuje za čistě účelovou námitku. Skutečnost, že žalobce nechtěl cestovat do Německa přes území ČR, resp. podle svého tvrzení nevěděl, že vlak, kterým cestoval, jede po trase vedoucí přes území ČR, žalobce

nijak nezbavuje odpovědnosti za nelegální překročení státní hranice, a z hlediska podmínek pro jeho zajištění podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců nemá takové tvrzení zásadní význam. Podstatné je, že žalobce při svém výslechu potvrdil, že požádal o azyl v Maďarsku, přičemž výslovně uvedl, že se tam nechce vrátit, a vyjádřil své odhodlání pokračovat dále do Německa. Tím byly zcela naplněny podmínky pro zajištění žalobce ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců v kontextu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková